

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobce: **N. T. L.**, zast. Mgr. Petrou Mráčkovou, advokátkou, se sídlem Myslíkova 284/32, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2025, č. j. CPR-38886-2/ČJ-2025-930310-V230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 2. 2026, č. j. 54 A 12/2025-14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, ze dne 12. 9. 2025, č. j. KRPC-119538-18/ČJ-2025-020023, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu není umožněn vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v délce jednoho roku. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 12. 2025, č. j. CPR-38886-2/ČJ-2025-930310-V230, zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 23. 2. 2026, č. j. 54 A 12/2025-14, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované zamítl jako nedůvodnou.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Žalovaná se ke kasační stížnosti blíže nevyjádřila a pouze navrhla její zamítnutí.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel

je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátkou.

[6]Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[7]O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[8]Dále Nejvyšší správní soud upozorňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, anebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). V minulosti Nejvyšší správní soud též dovodil, že *„aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně souvisící nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu.“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.).

[9]Nejvyšší správní soud také zdůrazňuje, že smyslem řízení o kasační stížnosti je polemika s rozhodnutím krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020 č. j. 10 As 181/2019-63, bod 8). Podrobnost přezkumu rozsudku krajského soudu se tak nutně odvíjí od kvality kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019 č. j. 7 As 400/2018-105, bod 17). Bylo proto úkolem stěžovatele zcela konkrétními a srozumitelně formulovanými námitkami zpochybnit zákonnost rozsudku krajského soudu, nikoli rozhodnutí správních orgánů. To však neučinil, neboť vyjma dílčích námitek nepřezkoumatelnosti je kasační argumentace stěžovatele fakticky pouhým přepisem žaloby, aniž by jí brojil proti vlastním úvahám krajského soudu a pouze zprostředkovaně napadá rozhodnutí žalované. Takto formulované námitky nenaplnují esenciální požadavky kladené na obsah kasační stížnosti.

pokračování

[10] Stěžovatel žádným konkrétním způsobem nezpochybnil závěry krajského soudu ohledně přiměřenosti zásahu správního vyhoštění stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud k této otázce uvedl, že správní orgány nepostupovaly v rozporu s judikaturou citovanou v napadeném rozsudku a s ohledem na tvrzení stěžovatele v průběhu správního řízení dospěly ke správnému závěru ohledně přiměřenosti zásahu správního vyhoštění stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel v kasační stížnosti (shodně jako v žalobě) uvedl, že se na území České republiky nachází jeho příbuzní, bratr a strýc, a že si nedokáže představit svůj návrat do Vietnamu. K závěrům krajského soudu uvedl toliko, že jsou nesprávné a nedostatečné. Nejvyšší správní soud s ohledem na absenci jakékoliv kvalifikované argumentace mířené proti závěrům krajského soudu toliko uvádí, že krajský soud v napadeném rozsudku citoval přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva a v kontextu skutečností, které stěžovatel v průběhu správního řízení vyvstaly, dospěl ke správnému závěru, že správní vyhoštění stěžovatele nepředstavuje v jeho případě nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[11] Obdobně stěžovatel nezpochybnil závěry krajského soudu ohledně nepřiměřenosti uložené délky doby zákazu vstupu na území. Uvedl pouze, že správní orgány i krajský soud zohlednily ve vztahu k otázce délky doby zákazu vstupu pouze skutečnosti svědčící v neprospěch stěžovatele. Krajský soud k této námitce uvedl, že prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí na straně 5 až 6 zhodnotil, že mezi okolnosti svědčící stěžovateli ku prospěchu patří zejména skutečnost, že se jednalo o jeho první pochybení v rámci pobytového režimu, kdy se navíc k provedenímu výsledku dostavil na cizineckou policii zcela dobrovolně. V důsledku těchto skutečností byla doba zákazu vstupu uložena při samé dolní hranici zákonného rozpětí v podobě jednoho roku. Krajský soud se s hodnocením ze strany správních orgánů ztotožnil. Nejvyšší správní soud s ohledem na absenci jakékoliv kvalifikované argumentace mířené proti hodnocení ze strany krajského soudu toliko uvádí, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu; soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, či ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 228/2020-32). V nyní posuzovaném případě prvoinstanční orgán na straně 6 svého rozhodnutí dostatečně pojednal o tom, proč zvolil právě jím stanovenou dobu zákazu vstupu na území Evropské unie a dalších států. Žalovaný se poté touto otázkou dostatečně zabýval na straně 4 až 5 svého rozhodnutí a stejně dostatečně tak učinil i krajský soud.

[12] Stěžovatel ohledně vady nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku namítal, že správní orgány ani krajský soud se nijak nezabývaly tím, jaký bude mít správní vyhoštění vliv na jeho ostatní rodinné příslušníky. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v žalobě poukázal na to, že prvoinstanční orgán ani žalovaná vliv správního vyhoštění stěžovatele na jeho ostatní rodinné příslušníky nezjišťovaly a rodinné příslušníky, kteří pobývají na území České republiky, nevyslechly. K tomu krajský soud v bodě 23 napadeného rozsudku konstatoval, že námitka stěžovatele ohledně neprovedení výsledku jeho rodičů za účelem posouzení dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života je nedůvodná. Nedůvodnost této námítky shledal krajský soud v tom, že podle zjištění správních orgánů a podle tvrzení samotného stěžovatele se na území České republiky nenachází žádný z jeho rodinných příslušníků. Je tedy zřejmé, že krajský soud se žalobní námitkou stěžovatele

zabýval a dostatečně ji vypořádal. Dále Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 Azs 68/2012-39, nelze na jeho případ vztáhnout. Stěžovatel, na rozdíl od stěžovatele ve věci 8 Azs 68/2012-39, nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky. Bylo by proto absurdní vyžadovat po správních orgánech, aby ve svých rozhodnutích posuzovaly vliv zásahu správního vyhoštění stěžovatele do života rodinných příslušníků, kteří se na území České republiky vůbec nenachází, a z povahy věci proto nemůžou správní vyhoštění stěžovatele z České republiky počítovat jako zásah.

[13] Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud námitky stěžovatele vypořádal, přičemž jeho úvahy jsou z odůvodnění napadeného rozsudku jasně patrné, srozumitelné a logické. Stěžovatel je přitom v kasační stížnosti nijak nerozporuje a neuvádí, v jakém ohledu by měly být nedostatečné. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřekoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřekoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[14] S ohledem na shora uvedené skutečnosti je možné konstatovat, že krajský soud rozhodl v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[16] Nejvyšší správní soud rozhodl takto o věci samé, a proto se již nemusel zabývat návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2026

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu